

„Amikor Isten törvényeinek útján elindulunk, amikor halljuk Isten szavát nap mint nap:

*Én vagyok az Úr, a tied vagyok, a te Istened,
és ezen az úton járva oda is lépünk Isten színe elé, az Ő színében
járunk és kelünk,*

*akkor megérkezünk Isten törvényének teljességéhez
- Ő Jézus Krisztus a kereszten - mert Ő a Szeretetet, akit az Atya
odaadott nekünk,*

*belépünk ezen az ajtón és odaérkezünk Isten Trónjához,
hogy mindörökké az Ő szentségében, az Ő szentélyében éljünk.”*

Nagyböjt 3. vasárnapja

Kiv 20,1-17
1 Kor 1,22-25
Jn 2,13-25

Isten törvényt ad a választott népnek a Sínai-hegyen.

És a törvények élén ezek a szavak állnak: Én vagyok az Úr a te Istened.

Vajon ezek a szavak a legelső törvény? Ezek a szavak valóban törvény?

Igen, valóban törvény minden törvény felett:

De nemcsak a legelső, nemcsak a törvények élén álló szavak ezek,
hanem minden törvénynek ez a lényege.

Isten minden törvénye Isten önmagát nekünk ajándékozó cselekedete.

Én vagyok az Úr, a tied vagyok - ezt mondja minden törvény.

Úgy adja nekünk önmagát Isten törvényeinek ajándékában,

hogy a mi életünk tetteiben ölt testet az a szeretet, az a szentség, aki az Isten.

És a törvények útján járva mi belépünk abba a Szentélybe,

amit nem emberkéz alkotott, belépünk Istenbe, az Ő végtelen lényébe,

a Szeretet titokzatos örökkévalóságába.

A törvényeket teljesítve mi templomba megyünk, abba a Templomba, aki az Isten.

Erről a templomról beszélt Jézus, amikor azt mondta:

Romboljátok le ezt a templomot és én harmadnapra fölépítem.

És a testének templomáról beszélt, önmagáról - Ő a mi Istenünk -

önmagáról, aki a Templom, ahova bemegyünk.

Isten már ezen a földön, amikor itt élünk, kinyitja előttünk az Eget,

és az Ő színében, az Ő szentségének ragyogásában járunk és kelünk.

A kinyitott ajtó az Ő törvénye. Az út, amely odavezet bennünket Isten elé: Isten parancsai.

Ezekben mind - így érthetjük meg Isten törvényeinek lényegét -

ezekben mind Isten arca ragyog fel, úgy ragyog fel,

hogy az életünk lehet ez az arc, a tetteink, a szeretetünk, minden cselekedetünk.

S amikor elérkezünk életünk céljához,

akkor ott állunk e hatalmas és kinyitott Ajtó előtt, amit nem zár be soha senki sem,

s ez az Ajtó a mi Istenünk, aki szeret minket.

Ott állunk a keresztnél.

Hiszen erről beszélt Jézus, a testéről, a kereszten odaadott életéről,

a szeretetéről: ahogyan szeretett minket, és feláldozta magát értünk.

Azt mondta: Ez a Templom.

Bontsátok le a templomot, amit emberkezek építettek,

és én azt a Templomot nyitom meg nektek, ami örökké való: Istent, az Örök Szentet.

Ott állunk a Keresztnél, amikor emberi életünk céljához érkeztünk,

és bemegyünk az Ő dicsőségébe, abba a Templomba, amely Isten örök, szent élete.

Ezt a két gondolatot Szent Pál apostol a Szentleckében úgy foglalja össze,

hogy beszél Isten bölcsességéről és Isten erejéről. Isten bölcsessége az Ő törvénye.

A törvényeiben Isten arca rajzolódik ki. Az Ő bölcsessége az út.

És Isten ereje az a Szeretet, amely ott lebeg a kereszten.

Isten ereje az érettség odaadott örök élet.

Amikor Isten törvényeinek útján elindulunk, amikor halljuk Isten szavát nap mint nap:

Én vagyok az Úr, a tied vagyok, a te Istened,

*és ezen az úton járva oda is lépünk Isten színe elé, az Ő színében járunk és kelünk,
akkor megérkezünk Isten törvényének teljességéhez
- Ő Jézus Krisztus a kereszten - mert Ő a Szeretet, akit az Atya odaadott nekünk,
belépünk ezen az ajtón és odaérkezünk Isten Trónjához,
hogy mindörökké az Ő szentségében, az Ő szentélyében éljünk.
Ámen.*

2021. március 7.

Takács Gyula plébános atya